

## ...-I ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. .../2011/7. szám

A ...-i Ítéltábla a CCA Adó- és Pénzügyi Tanácsadó Manager Zártkörűen Működő Részvénytársaság (felszámoló címe) felszámoló szervezet képviseletében eljáró Dr. Várhelyi Csaba felszámolóbiztos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Spisák Béla ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r., és az elsőfokú eljárásban a Dr. Tóth Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda, ügyintéző: Dr. Tóth Gyula ügyvéd), a másodfokú eljárásban Dr. Buzsáki Emőke Nóra ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) II. r. alperesek ellen 29 762 198 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a ...-i Bíróság 2011. június 8. napján kelt, 4.G.15-11-.../20. számú ítélete ellen a II. r. alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2012. március 6. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200 000 (Kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint felhívásra, az államnak 900 000 (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. r. alperes 2000. április 28. napjától 2009. március 27. napjáig a felperesi gazdasági társaság ügyvezetője, illetve alapítása óta 2009. március 27. napjáig tagja is volt. Ezt követően a Kft. egyszemélyes tulajdonosa és ügyvezetője is a II. r. alperes lett. Mind az I. r., mind a II. r. alperes az ügyvezetői tisztséget megbízási jogviszony keretében látta el. A ...-Bíróság a 4.Fpk.15-09-.../5. számú végzésével a 2009. április 24. napján benyújtott kérelem alapján elrendelte a felperes felszámolását, az ezt tartalmazó végzés a Céglőnyben ... napján lett közzétéve.

A felperesi társaság 2007. évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolójának adatai szerint a felperes 22 213 000 Ft pénzeszközzel, a 2008. évre vonatkozó mérleg adatai

szerint 29 166 000 Ft pénzeszközzel rendelkezett. A felperesi cég adatait tartalmazó, 2009. március 6. napján kelt cégbizonyítvány szerint a felperes ellen APEH végrehajtás indult. A felszámolásra tekintettel elkészített főkönyvi kivonat 2009. július 2. napján a pénztárban 29 762 198 Ft-ot mutatott ki, míg 2009. március 27. napján a pénztárban 29 027 198 Ft pénzüsszeg lett kimutatva.

Az I-II. r. alperesek között 2009. március 27. napján létrejött üzletrész átruházási szerződés megkötésének időpontjában az I. r. alperes átadta a II. r. alperesnek a, 2009. március 27-ei keltezésű, mindkét alperes által aláírt okiratba foglalt társasági iratokat, közöttük a 2005-2007. évekre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolókat, a 2007. évi főkönyvi kartont, a 2008-2009. évi pénztárat. A számviteli nyilvántartások szerint a házipénztárban szereplő összegeket az I. r. alperes nem adta át a II. r. alperesnek.

A II. r. alperes 2009. március 27. napját követően értékesítette a felperesi társaság tulajdonában álló vontatót, a 735 000 Ft összegű vételárat azonban nem fizette be a cég pénztárába.

A II. r. alperes azt állította, hogy tagsági jogviszonya és ügyvezetői megbízatása kezdő időpontját megelőzően és azt követően sem ismerte kellő mélységben a társaság pénzügyi helyzetét alátámasztó dokumentumok tartalmát.

A felperes felszámolásának elrendelését követően a II. r. alperes nem adta át a felszámolónak az aláírásával ellátott tevékenységet záró mérlegben pénztár készletként kimutatott 29 762 198 Ft-ot.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az alpereseket 29 027 198 Ft és ennek 2009. március 27. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére.

Kérte a II. r. alperes kötelezését további 735 000 Ft és ennek 2009. július 3. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére is.

Keresetét a Gt. 30. § (2) bekezdésére, illetve a Ptk. 479. § (2) bekezdésére alapította.

Az I. r. alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy tagsági jogviszonyának, illetve ügyvezetői megbízatásának megszűnése időpontjában a cég működőképes volt, nem az ő hibájából került felszámolás alá.

Állította, hogy jogviszonya megszűnésekor a II. r. alperesnek átadta mind a felperesi társaság iratait, mind annak vagyonát.

A II. r. alperes is a felperes keresetének az elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Állította, hogy az I. r. alperes nem adta át részére a házipénztárban kimutatott összeget, annak mértékéről csak a felszámolás elrendelését követően szerzett tudomást.

A 735 000 Ft-ot meghaladó pénztárhiányt pedig kizárólag az I. r. alperes okozta, így annak megfizetésére kizárólag az I. r. alperes kötelezhető.

Hivatkozott az üzletrész átruházási szerződés semmisségére is, mivel az I. r. alperes nem a Ptk. 4. § (1) bekezdésében írt módon, nem jóhiszeműen és tisztességesen járt el, nem közölte a II. r. alperessel, hogy házipénztárban szereplő a kb. 30 000 000 Ft összeget elköltötte.

Az üzletrész adásvételi szerződés semmissége kapcsán állította, hogy az ügyvezetővé megválasztása is jogszabályba ütközött. Arra az esetre, ha a bíróság ezen hivatkozásait

nem venné figyelembe a jelen perben, kérte az eljárás felfüggesztését a II. r. alperes által az üzletrész adásvételi szerződés, illetve az ügyvezetővé választást tartalmazó határozat semmisségének a megállapítására irányuló, a II. r. alperes által megindítandó per jogerős befejezéséig.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, és ítéletével kötelezte az I. és a II. r. alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 29 027 198 Ft-ot, és ennek 2009. augusztus 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát, valamint 1 000 000 Ft perköltséget, az államnak pedig felhívásra 855 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 29 027 198 Ft után 2009. március 27.-től 2009. augusztus 17. napjáig járó törvényes késedelmi kamatot. Kötelezte a II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 735 000 Ft-ot és ennek 2009. augusztus 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát, valamint 30 000 Ft perköltséget, továbbá az államnak felhívásra 44 100 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az I. r. alperesnek az eljárás során tett eltérő nyilatkozatai közül a 2011. május 25-ei tárgyaláson tett nyilatkozatát fogadta el, mivel ez állt összhangban a korábbi (1. sz. beadvány 5. számú melléklete, 16. sz. beadvány melléklete) írásbeli nyilatkozatai tartalmával.

A könyvvezetés hiányosságaira maga az I. r. alperes sem hivatkozott, illetve az APEH vizsgálat megállapításai sem kérdőjelezték meg a mérlegben kimutatott házipénztár összegét.

A felperes által becsatolt okiratok alapján megállapítható pénztárban szereplő összeg nagyságára nézve az alperesek a bíróság felhívása ellenére sem terjesztettek elő bizonyítási indítványt.

A II. r. alperes által felajánlott tanúbizonyítási indítványokat az elsőfokú bíróság, mint szükségtelent mellőzte, mert az egyéb bizonyítékokra figyelemmel a kereseti kérelem elbírálása körében súlytalannak találta a II. r. alperes hivatkozását arra, hogy a pénztárhiány tényét és annak nagyságát nem ismerte. Azt ugyanis maga a II. r. alperes adta elő, hogy sem ügyvezetővé történt megválasztását megelőzően, sem ügyvezetői tevékenysége során nem tanúsított kellő körültekintést, a felperes vagyonából hiányzó összeg behajtására intézkedéseket nem tett, és az is a II. r. alperes felróható magatartásának a következménye, ha az I. r. alperes által átadott iratokból, valamint a nyilvános cégiratokból egyértelműen kiderülő tényekkel - azzal, hogy a pénztárban szereplő összeg nem került átadásra - nem volt tisztában.

Mivel a jelen pernek nem volt tárgya az üzletrész adásvételi szerződés érvényessége, ezért az elsőfokú bíróságnak nem kellett hivatalból figyelembe vennie a II. r. alperes által hivatkozott semmisségi okot, a II. r. alperes pedig az üzletrész átruházási szerződés semmisségének megállapítása iránt viszontkereseti kérelmet nem terjesztett elő, külön pert e tárgyban nem kezdeményezett.

A II. r. alperesnek az üzletrész adásvételi szerződés érvénytelensége megállapítására irányuló, az I. r. alperes megtévesztésére alapított, a szerződés megtámadásaként értelmezhető nyilatkozata is külön perben lett volna érvényesíthető, mint ahogyan külön perben, határidőhöz kötötten lett volna helye a taggyűlési határozat megtámadásának is.

Ezért az elsőfokú bíróság mellőzte mind a semmiségi okok vizsgálatát, mind az eljárás felfüggesztésére irányuló indítvány teljesítését.

A Gt. 30. § (2) bekezdésének, és a Gt. 22. § (2) bekezdés a.) pontja folytán alkalmazandó Ptk. 479. § (2) bekezdésének együttes értelmezésével az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. r. alperesnek a könyvek vezetése, a kifizetések teljesítése körében a felperes érdekeinek megfelelően, a jogszabályok szabta keretek között kellett volna eljárnia, és önmagában már amiatt is meg lehet állapítani azt, hogy nem az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható magatartást tanúsított, hogy a pénztár mérlegtételben kimutatott összegével nem tudott elszámolni a társaság felé.

A Ptk. 479. § (2) bekezdése szerint megállapítható szerződésszegő tevékenysége folytán a Ptk. 318. §-ának (1) bekezdése alapján a Ptk. 339. §-ában foglalt felelősséggel tartozik.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmével egyezően megállapította, hogy az I. r. alperes magatartásával összefüggésben a felperesnek a számviteli nyilvántartások adataival igazoltan 29 027 198 Ft összegű kára keletkezett.

Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget az I. r. alperes azon hivatkozásának sem, hogy időközben az I. r. alperes ügyvezetői megbízatása megszűnt, mivel mindaddig, amíg nem számol el a birtokába jutott pénzeszközökkel, a mulasztásáért megállapítható felelőssége fennáll.

Az elsőfokú bíróság a II. r. alperes felelősségét a Cstv. 31. § (1) bekezdése, és a Gt. 30. § (3) bekezdése alapján állapította meg, mivel az ügyvezetőnek a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezők érdekeinek megfelelően kellett eljárnia, a II. r. alperes pedig - függetlenül attól, hogy felismerte-e a pénztárhiányt - elmulasztotta az ebben a helyzetben tőle elvárható magatartás tanúsítását.

A II. r. alperes felelősségét a számviteli törvény 170. § (1) bekezdése is megalapozza, mert a II. r. alperes által aláírt számviteli törvény szerinti beszámoló nem felelt meg a mérlegvalódiság elvének.

Attól függetlenül, hogy az alperesek felelőssége eltérő jogszabályi rendelkezések megszegésén, és részben eltérő magatartásokon alapul, az elsőfokú bíróság megállapíthatónak találta az alperesek közös károkozás szabályai szerinti, a Ptk. 344. § (1) bekezdésében írt egyetemleges marasztalásának a feltételeit, és a Ptk. 344. § (3) bekezdés a.) pontjában írt feltételek hiányában nem vizsgálta a felelősség alperesek közötti megosztása arányát.

A felperesnek a 735 000 Ft pénztárhiány megfizetésére irányuló, a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét a II. r. alperes elismerése folytán, a Pp. 163. § (2) bekezdésére tekintettel találta megalapozottnak.

Az alperesek kártérítési kötelezettsége után megállapított késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjának meghatározásánál az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy az I. r. alperes vonatkozásában a fizetési idő (elszámolási kötelezettség) az ügyvezetői tisztsége megszűnésének időpontjában (2009. március 27. napján) vált esedékessé, míg a II. r. alperes vonatkozásában ez a kötelezettség a Cstv. 31. §-ára tekintettel csupán a felszámolás kezdő időpontjától számított 45 nap elteltével vált esedékessé.

A pervesztes alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése, és a 82. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes perköltségének és a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték állam javára történő megfizetésére.

Az ítélet ellen a II. r. alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének részben és akként történő megváltoztatását kérte, hogy a II. r. alperest csupán 735 000 Ft tőke és annak késedelmi kamatai, valamint 24 695 perköltség felperes javára történő megfizetésére kötelezze a bíróság, elsődlegesen a közös károkozás hiánya, másodlagosan az alperesek egyetemleges felelőssége megállapításának a Ptk. 344. § (3) bekezdése szerinti mellőzése folytán. Kérte a felperes kötelezését a másodfokú eljárással felmerült perköltsége viselésére is.

Harmadlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasítását.

Fellebbezési hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a perben azt a tényt, hogy az I. r. alperes nem tájékoztatta a II. r. alperest a társasággal szemben megindított fizetéseképtelenségi eljárásról.

Utalta arra, hogy az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható volt, hogy az I. r. alperes sem a teljes iratanyagot, sem a házipénztárt nem adta át a II. r. alperes részére, az I. r. alperes maga is elismerte azt, hogy a házipénztárban feltüntetett 29 027 198 Ft összeg nem állt a felperes rendelkezésére már az üzletrész adásvételi szerződés keltének időpontjában sem. Az alperesek nyilatkozatai ezért az okiratok ellenében azt bizonyították, hogy a házipénztárban feltüntetett összeg nem állt a felperes rendelkezésére sem az üzletrész adásvételi szerződés megkötésének, sem a felszámolás elrendelésének időpontjában.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta hivatalból a II. r. alperes által hivatkozott semmisségi okokat, azt, hogy az I. r. alperes megtévesztő magatartását a II. r. alperes a tőle elvárható kellő körültekintés tanúsítása esetén sem tudta volna kivédeni, mivel a felszámolás jogerős elrendeléséig nem nyilvánosak a fizetéseképtelenségi eljárás adatai.

Álláspontja szerint a II. r. alperesnek a 735 000 Ft összegen túlmenő, az I. r. alperessel egyetemleges marasztalása a közös károkozás hiányában nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása is tartalmazza azt, hogy az I. r. alperes magatartása okozott a felperesi társaságnak 29 027 198 Ft összegű kárt.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, és így nem is bizonyította, hogy ha a II. r. alperes kellő körültekintést tanúsít a kintlévőségek behajtása érdekében, úgy az mennyiben vezetett volna eredményre.

Hivatkozott arra, hogy az ügyvezetői tisztség elfogadása és a felszámolási eljárás elrendelése közötti rövid időintervallum alatt a II. r. alperesnek nem is állt módjában az I. r. alperestől kapott - egyébként is hiányos - iratanyag átvizsgálása.

Hangsúlyozta, hogy az I-II. r. alperesek mulasztása egymástól jól elkülöníthető, a felperest ért 29 027 198 Ft és 735 000 Ft összegű kár között nincs okozati összefüggés, a károkozók között nem állt fent még részben sem szándékegység, ezért nem volt helye az egyetemleges felelősségük megállapításának.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a NAV Bűnügyi Igazgatósága előtt ... Bü. számon indult - immár bírósági szakban lévő - büntetőeljárás tényét, elmulasztotta tisztázni a büntetőeljárás tárgyát, azt nem minősítette a jelen per előkérdésének, holott álláspontja szerint a polgári bíróság is kötve van a büntetőeljárásban hozott ítéletben megállapított tényálláshoz.

Kérte a másodfokú eljárás felfüggesztését a büntetőeljárás jogerős befejezéséig.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és a II.r. alperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Az I. r. alperes az ítéletábrára 6. sorszám alatt érkezett beadványában úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul veszi.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. alperes nem nyújtott be fellebbezést, ezért az őt marasztaló ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedett, a II. r. alperes fellebbezése pedig nem irányult az elsőfokú bíróság ítéletének az őt 735 000 Ft tőke és kamatai, valamint 24 695 Ft elsőfokú perköltség felperes javára történő megfizetésére kötelező rendelkezése ellen, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezek a rendelkezései a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem képezték a másodfokú eljárás tárgyát.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást a kellő mélységben feltárta, a rendelkezésre álló adatokból azonban részben téves jogi következtetésre jutott.

A II. r. alperes fellebbezése abban a kérdésben megalapozott - de csak abban -, hogy a jelen esetben nem lehet szó az I-II. r. alperesek közös károkozásáról és egyetemleges felelősségük megállapításáról.

A felperes a keresetét a Cstv. 31. §-án alapuló elszámolási kötelezettség elmulasztásából eredő kára megtérítésére alapozta, megjelölve a Gt. 30. § (3) bekezdését, és az annak folytán irányadó Ptk. 479. §-át is. Ezek a felhívott jogszabályok arról rendelkeznek, hogy az adós vezetője köteles elszámolni a felszámolás alá került adós cég vagyonával, ha pedig a vezető tisztségviselő nem munkaviszony keretében látja el ezt a tevékenységét, a megbízási szerződés szabályai szerint köteles elszámolni.

A felperes az I-II. r. alpereseket közös károkozásra hivatkozva, együttesen perelte, egyetemleges marasztalásukat kérte az adós gazdálkodó szervezet hiányzó pénztárháza megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adva megállapította a közös károkozás megvalósulását, és az alperesek egyetemleges felelősségét: az I. r. alperes tekintetében azért, mivel ő nem adta át a II. r. alperesnek a perbeli pénzeszközöket, a II. r. alperes vonatkozásában pedig amiatt, mert gondatlanul járt el, nem tett semmit a hiányzó pénzháza behajtására.

Az ítéletábrának a fellebbezés elbírálása kapcsán először azt a perjogi kérdést kellett tisztáznia, hogy a II. r. alperes fellebbezése miként határozza meg a másodfokú eljárás kereteit.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában nem tért ki arra, hogy az alperesi pertársaságot egységes (kényszerű) vagy egyszerű pertársaságként kezelte. Ennek a különbségtételnek a fellebbezési eljárásban azonban jelentősége van, tekintve azt, hogy csak a II. r. alperes nyújtott be fellebbezést, az I. r. alperes pedig kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem kíván fellebbezni, tudomásul veszi az elsőfokú bíróság ítéletét, a marasztalását illetően.

A kialakult bírósági gyakorlat szerint az egyetemleges kötelezettség nem hoz létre szükségképpen egységes (kényszerű) pertársaságot. Azt ugyanis, hogy a perbeli alperesek között egységes pertársaság áll-e fenn, a Pp. 51. § a.) pontjában írt feltételek, vagyis az anyagi jog szabályai határozzák meg.

Az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a jelen perbeli esetben nincs szó egységes pertársaságról, tehát az I-II. r. alperes együttes perlése ellenére bármelyiküknek a perbeli rendelkező nyilatkozata nem hat ki a másik pertársra. A jelen fellebbezési eljárásban tehát a II. r. alperes részéről benyújtott fellebbezés nem vonhatja maga után az elsőfokú bíróság ítéletének az I. r. alperesre is kiterjedő elbírálását.

Az ítélet tábla alaposnak találta a II. r. alperesnek azon fellebbezési hivatkozását, miszerint a jelen perben nem volt megállapítható az alperesek közös károkozása alapján az I-II. r. alperes egyetemleges felelőssége.

A Cstv. 31. § (1) bekezdése a felszámolás elrendelésének időpontjában az akkori vezető tisztségviselő kötelezettségeit állapítja meg, ő köteles a felszámoló felé elszámolni az adós vagyonával és az iratokkal, ebbe az elszámolásra kötelezett személyi körbe nem vonható be az őt megelőző vezető tisztségviselő. A felperes ezért eredményesen perelhetett volna csupán a II. r. alperest a pénztárhány megfizetése iránt. Az I. r. alperesnek a mulasztása a II. r. alperessel fennálló jogviszonyában értékelhető, egymás közötti elszámolási vitájuk azonban nem tartozik sem a felszámolási eljárás keretei közé, sem a Cstv. 31. §-án alapuló, az ügyvezetőt a megbízási jogviszony szabályai szerint terhelő elszámolási kötelezettség körébe.

Az I. r. alperes fellebbezésének hiányában azonban az ő vonatkozásában az ítélet részjogereje beállt, az ítélet táblának nincs lehetősége megváltoztatni az elsőfokú bíróság ítéletét, és mivel a II. r. alperes felelőssége önállóan is megáll, ezért a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - eltérő jogi indokokkal - helyben hagyta.

Alaptalannak találta az ítélet tábla a II. r. alperesnek a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét is.

A II. r. alperes megtérítési felelőssége a Gt. 30. § (2) bekezdése, illetve a Gt. 22. § (2) bekezdés a.) pontja folytán alkalmazandó Ptk. 479. § (2) bekezdésén, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdése alapján áll fenn, míg a büntetőeljárásban más alapokon kerülhet sor esetleg az ügyvezetők felelősségének a megállapítására. A büntetőeljárásban hozott határozat, az ott megállapított tényállás a jelen per eldöntésének nem képezi előkérdését, a büntetőeljárás eredménye legfeljebb a II. r. alperesnek az I. r. alperessel szembeni igényérvényesítését segítheti.

Mindezen indokok alapján a II. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli.

Az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 900 000 Ft fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése alapján a pervesztes II. r. alperest kötelezte az ítélet tábla, valamint a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltsége megfizetésére.

A perköltség összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b.) pontja, (5)-(6) bekezdése alapján, mérlegeléssel a másodfokú eljárásban kifejtett tényleges ügyvédi tevékenységgel összhangban álló, nettó 200 000 Ft összegben határozta meg, figyelembe véve azt, hogy a felperes jogi képviselője írásban ellenkérelmet nem terjesztett elő, a

másodfokú eljárásban tett szóbeli ellenkérelme az indokok részletezése nélkül csupán az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

Debrecen, 2012. március hó 06. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó